

ГЕНЕРАЛЬ
КОСТЬ ВАГИЛЕВИЧ

Е.К.

diasporiana.org.ua

КОСТЬ ВАГИЛЕВИЧ

ТРИЄДИНІСТЬ

1968

1500 примірників цієї книжки
видано при допомозі прихильниць
і прихильників творчости автора.

Обкладинка Едварда Козака.

НАШІ МОЛОДІ, НА СВІТАНКУ КВАНТОВОЇ ЕПО-
ХИ, в якій математики християнської Європи здобули
такий високий рівень абстрактного знання, що при його
допомозі вже теперішні фізики і хеміки володіють ато-
мовими стихіями, мільйони разів більшими від найбільших
стихій на землі, — ЦЮ КНИЖКУ ПРИСВЯЧУЮ.

Д-р Кость Вагилевич,
колишній асистент педагогіки
УВУ в Празі

П Е Р Е Д М О В А

Habent sua fata libelli — і книжки мають свою долю й історію. Свою історію має й оця книжка, яка може буде колись маленьким культурним документом великої та бурливої теперішньої доби, тому скажу дещо про неї.

В Детройті в Пластовому Домі 29-го квітня 1959-го року відбувся літературний вечір, який підготували прихильники такої літератури, яка правдиво освітлювала б теперішню світову і нашу дійсність.

На тім вечорі я читав свої релігійно-суспільні вірші, основані на Святім Письмі, і на тій математичній метафізиці, яку щойно у ХІХ-ім столітті започаткували: Коші, Ваерштрас, Ріман, Гамільтон, Лобачевській та інші основоположники тієї незломної математичної логіки, що зумовила епохальні відкриття Максвелла і Планка та їх учнів — Зоммерфельда, Гайзенберга, де Броглі, Дірака, Іваненка, Юкави та інших.

Думки, що я назбирав у різних краях і умовах, зробили помітне враження на слухачів, і на заклик д-ра Івана Смаля зібрано 400 доларів на видання „Пісень на славу Божу“. Згодом деякі з тих пісень появились у „Вільному Слові“, і на їх перевидання прийшло кілька десятків з Нью-Йорку і Вашингтону. Ті несподіванки спонукали мене переписувати, „поправляти“ і по дев'ятьох роках після згаданого літературного вечора видати цю книжку.

Випускаючи її в світ, я щиро дякую Й. Д., колезі з Карлового університету в Празі, за назву „Триєдиність“ і його закон слідування, розширений закон причиновости, який каже, що тільки з вищих логічних понять і формуляцій слідують логічні поняття і формуляції нижчі, і ніколи навідворот, бо в кожній цілості є частковості, але в частковостях — нема цілості, тож і почав я цю книжку найвищим логічним поняттям — піснею Триєдиному Творцеві.

Сердечно дякую також о. Олександрові Биковцеві за

коректу, а докторові Іванові Смалеві та панові Василю Савчукові за поміч при видаванні перших пісень у теперішній літературі, основаних на християнській вірі, правдивій науці та згаданім законі слідування, який діє у світах духових, фізикальних і фізично-оживлених, тому він має першорядну вартість пізнавальну для всіх родів знання, а зокрема для виховання і навчання.

Рамці цієї передмови не дозволяють згадати усіх тих українок і українців, що без їх моральної і матеріальної допомоги не було б цієї збірки. Їх імена і прізвища були надруковані в згаданім часописі, але я ще й на цім місці висловлюю їм сердечну подяку за те, що вони помогли мені видати цю книжку, а в ній ті думки, що я назбирав їх у своїй 75-літній життєвій мандрівці — в рідній Галичині, в австрійській армії, у 1-ій світовій війні, в російським полоні, у фатальних наших Визвольних Змаганнях... і на еміграції, в різних краях і умовах, протягом 48 років.

Автор

РЕЧЕ БЕЗУМЕН В СЕРЦИ СВОЕМ:
„НІСТЬ БОГА!“ (ПСАЛОМ 53-ІЙ).

ПІСНЯ ТРИЄДИНОМУ ТВОРЦЕВИ

Предвічний Творче Триєдиний,
Що в Тебе вічності — хвилини!
О Ти, що в невіт-безпростір
Посіяв міріади зір,
І Землю, наче порошину,
У тривимірний простір кинув.

І сонцю наказав сіяти,
І хмари з моря підіймати,
Немов органи громові,
І лити зливи дощові,
Щоб та пилиночка Земля
Зазеленіла й зацвіла.

О Всемогучий Володарю,
Що сонцю, вітрові і хмарі
Ти повсякчасно повелів
Служити тій Землі малій,
І дав їй благодатний дар —
Життя безперестанний чар!

Що із джерел, лишень одному
Тобі, Предвічному, відомих,
Немов весняні бистрі води,
Ти випустив бурхливі роди,
Щоб, як ті хвили срібних рік,
Плили й шуміли з віку в вік.

Що з вічності, мов із кошари,
Родин, племен і рас отари
На теплу земну порошину,
Мов на зелену полонину,
Ти вивів на веселі стаї,
Лази цвітучі та одаї.

Що в Мудрості своїй єдиній
Перлову росу дав ростині,
Комашці — нектар у квітках,
Дав рибі воду, а в лісах —
Поживу звірям і пташині
В їх земній життєвій гостині.

А по гостині тій прещедрій,
Останню давши їм вечерю,
Ведеш гостей відпочивати
В могильні, мовчазні кімнати,
А ранком звеш маляток їх
До сонячних кімнат своїх.

І голос любий Твій почувши
І все „вчорашне“ позабувши,
Вони вітають інший день
І співами своїх пісень
Під яносинім небосхилом
Твою всесильну славлять силу.

* * *

О, Боже, Отче наш небесний,
Що радісні веселі весни,
Важкі літа, хлібами спілі,
І зими, як полотна білі,
І осені ясні, багаті,
Ти тчеш на вічності варстаті!

Що килими живі, цвітучі —
Ліси, сигли, степи пахучі,
Поля, луги, гаї, діброви... —
З ниток непрядених, шовкових,
Ти виробляєш на живих
Небесних кроснах сонцевих.

О Ти, що Дух Твій був усюди,
Ще заки неба не було,
Що із Твого Слова „Буди!“
Огненне море розлилось
Живого світла і тепла,
Що тьма його не обняла!

О Ти, що світу перший поділ
І ціль його установив:
З огню — води пливучий попід
Злив в океани і повив
Повітрям Землю, мов дитя,
Щоб зацвіло на ній життя!

О Ти, що земні первоглиби
Перемінив в шумні моря,
Що гори поскладав, як скиби,
Узбіччя бурями зорав...
І чільним родовим насінням,
Неначе царину, засіяв!

О Ти, що треш на порох скелі,
Метаєш гори у моря,
Що вічні льодові пустелі
В квітучі змінюєш поля,
Що з океанів, наче з відер,
На гори води ллє Твій вітер!

Предвічний Триєдиний Творче,
Що невидимим сяєш сонцем
В світах духових, осяйних,
Що безлік вимірів у них,
У тих світах, що й херувимам
Потужність їх непередставима!

О Ти, що на Твоїй долоні
Усіх світів усі закони,
Відносні простори й часи,
Моря — у крапельці роси,
Пожежі — в іскорці єдиній,
Життя — в ускладненій клітині!

О Ти, що на свою подобу
Єдиний твір, Землі оздобу,
Людей найперших сотворив,
Безсмертністю їх обдарив,
А змій — непослух підшептав,
Щоб смертний людський рід постав!

Щоб дух добра і зла у ньому
Змаглись, і в змаганні тому
Щоб він одвічну участь брав, —
Боровся, падав і вставав
У віковічних укрядах...
Повзав як черв, літав як птах.

Щоб між добром і злом вагався
Та все життя перехилявся
Управо-вліво, по черзі,
Як той язичок у вазі,
До неба й пекла заглядав,
Співав, сміявся і ридав.

Щоб у борні з самим собою
Кував братоубивчу зброю,
І владолюбства лютий гад
Щоб намовляв його до зрад,
Бунтарських буч, безумних змов,
Щоб рідну проливав він кров!

Щоб як безумець той шалів,
Щоб убивав своїх царів,
Щоб королівські трошив трони,
Щоб нехтував життя закони,
Щоб оскверняв свої святині,
Щоб обертав міста в пустині!

І всі свої сліпі бажання
„Борнею“ звав „за існування“,
Хоч Ти даєш йому із неба
Повітря й світла, скільки треба,
Води, і хліба... і вина, —
Даєш йому на стіл щодня.

Та він, сліпий, собі на горе
Твій хліб святий скидає в море,
Віднявши братові від рота.
І, сидячи на горах злота,
Руками, мокрими від крові,
Монтує бомби атомові!

Предвічний Творче Всемогучий,
Що, як сіяч у степ родючий,
Ти в несвіт — безчас, безпростір
Посіяв міряди зір,
І Землю, наче горошину,
У тривимірний світ цей кинув.

О Ти, що держиш у десниці
Всіх вимірів — усі світи
І розсіваєш, як пшеницю,
Пісок сузір'їв золотих,
Не дай пропасти від гордині —
Сліпої сили у людині!

Не дай загинути від тих,
Що сіють розбрат і незгоди, —
Сидять на горах золотих
І поневолюють народи,
Що землю поливають слізьми,
Що замість ІСТИНИ в них — ІЗМИ!

О Ти, що як Боголюдина
На слізне батьківське благання
Прогнав бісів із його сина,
Подай і нам опам'ятання,
Звільни і нас, людей нещасних,
Від біснуватих влад сучасних!

Владико в Тройці Пресвятій,
Що триєдиний відблиск Твій —
Чуття-ум-волю, світ духовий, —
Затьмарив нам туман змисловий,
Опроміни наш вид душевний
В цей вік невільницький, непевний!

Щоб як безумна череда
Отих тварин, що їм вода
Морська ввижається ріллею,
Пливе у море... і за нею
Навіки пропадає слід,
Щоб так і наш не згинув рід.

Бо він також своєї волі,
Свого життя, своєї долі
Шукає там, де їх нема:
В туманах масових оман,
У пітьмі бунту світового,
Шукає світла життьового!

ЄДИНИЙ НАШ НЕБЕСНИЙ ОТЧЕ,
ДАЙ НАМ ЖИТТЯ ДУХОВЕ ТВОРЧЕ,
НА ЦЬЙ ТВОЇЙ ЗЕМЛІ СВЯТІЙ,
І ДАЙ ПІЗНАННЯ ВСІХ СВІТІВ,
ЩО СОТВОРИВ ІХ НЕВИДИМИЙ
ВСЕСИЛЬНИЙ ДУХ ТВІЙ ТРИЄДИНИЙ!

ПІСНЯ БОЖЕСТВЕННОМУ УЧИТЕЛЄВИ

Поміж добром і злом не вперше
Затерлася стара межа:
Від споконвіку людське серце
Гріховна роз'їдає ржа.
І знов зловісним квіттям зла
Духовість людська зацвіла.

Як гай сухим осіннім листом,
Шумить гріхами людський рід.
Сійба, посіяна нечистим,
Отруйливий вродила плід.
Як галузі саду рясного,
Всі душі вгнулися від нього.

І вже не сірка і потопи
Содомських збочених віків,
Лише любов свята розтопить
Отруйне оливо гріхів
І вкаже ясний шлях людині
В духовій, пісковій пустині.

Вона тїнь темряви розвіє
І принесе Новий Завіт,
На голову наступить змія,
Що поневолив людський рід.
Вселюдські виростить надії
Син Непорочної Марії.

Він, як роса на цвіт зів'ялий,
На душі спрагнені впаде,
Як зірка, що її чекали,
Як сонце тепле, золоте,
Осяє сяевом надземним,
Весь світ теплом своїм блаженним.

Любов безбоязна світити,
Сіятиме з Його очей:
„Не панувати, а служити“,
Він урочисто прорече.
Хто хоче почестей і влади,
Хай стане наймитом громади.

Хто любить творчу насолоду,
Най свій талант помножить він.
Хто прагне правди, прав народу,
Най знайде їх в собі самім.
Хто про багатство дійсне мріє,
Най розумом забагатіє.

Хто досконалим хоче стати,
Най над усе полюбить Бога
Та ближнього, свого брата,
Най любить як себе самого.
Хто за добром народним тужить,
Най двом панам в житті не служить.

Сліпі сліпих нехай не водять,
Собі та й їм нехай не шкодять.
Всі будьте добрими людьми,
Всі будьте Божими дітьми.
Всі будьте — і багаті й бідні —
Отцю небесному подібні.

У триєдиності духовій,
У мудрості понадчасовій,
У доброті — подібні будьте,
Весь світ знанням своїм здобудьте,
Не бунтівництвом і насиллям,
А волі творчої зусиллям.

* * *

Отак Владика Триєдиний,
Що взяв на себе вид людини,
Навчатиме своїх дітей,
Своїх улюблених людей,
І чудами скріпляти притчі
Перед очима очевидців.

І людський рід, як буйна нива
Свої пристиглі колоски,
Додолу голови похилить
Від слів тих простих і важких:
Не бунтувати, а любити,
Не панувати, а служити.

Та хоч Він буде говорити,
Як ще ніхто не говорив,
І чуда буде Він творити,
Яких ніхто ще не творив, —
Продасть Його нещасний Юда,
І темний люд забуде чуда.

Та Він своє послання знає,
Новий Завіт установає
Для всіх народів на землі,
І в Гетсиманській млісній млі
Веде з Отцем своїм розмову
Про людську немічність духову.

* * *

Якщо така предвічна воля
Твоя, мій Отче в небесіх,
Нехай Твій син у людських болях
Умре, розп'ятий на хресті,
Щоб людський рід пізнав духовий,
Небесний світ безпочатковий.

Хай сонце те, що не заходить,
Непредставимий вічний світ,
Уздять незрячі всі народи!
Хай праведний Новий Завіт
Засвітить ясною зорею
Над уселюдською сім'єю!

Нехай усі пророцтва й чуда
Доповняться Воскресним Днем,
Нехай просвітяться ним люди!
Хай Дух Святий живим огнем
Осяє смерти темну тінь,
Нехай так станеться! Амінь.

* * *

І сталося: Пилат, правник
Поганського старого Риму,
Ізраїльський почувши крик,
Утратив волю на хвилину,
Умив перед народом руки,
І Божий Син пішов на муки.

І темний той Єрусалим,
Що воскликав Йому „Осанна“,
Почав знущатися над Ним,
Увесь кагал, Каяфа й Анна,
„Розпни!“ — кричали раз-у-раз, —
„Хай кров його впаде на нас!“

І Він прийняв вінець терновий,
І взяв важкий вселюдський хрест,
І вмер за люд свій із любови,
І з гробу в третій день воскрес,
І смерці розірвав окупи,
І світ відкрив новий, духовий.

Щоб людська правда слабосила,
Що, як поранкова роса,
Свої краплини сполучила
Із океаном в небесах,
Щоб уменшилось зло вороже,
Щоб утвердилось царство Боже.

Щоб істина запанувала,
Щоб між народами був лад,
Сестра сестру щоб шанувала,
Не повставав на брата брат,
Щоб людство стало однією
Благословенною сім'єю.

* * *

Спасителю, Ісусе Христе!
Ти, що від смерти людство спас,
Що Тіло дав своє Пречисте
І Кров Святу пролив за нас,
Відкрий нам наші невидючі,
Осліплені гріхами душі!

Не залишай нас у знемогах
На кров'ю зрошених дорогах!
У підступах остерігай,
У труднощах допомагай,
Будь з нами, грішними, Ісусе,
В зневірах наших і спокусах!

Не дай у гордощі попасти,
Що нас осліплюють вони,
Від лакімства, лінивства власти,
Від зависти охорони,
Навчи нас кривди наші нести,
Як Ти ніс на Голготу хрест Твій!

Дай сили нам перемагати
Незгоди в нашому житті,
Свої провини визнавати
В покірній сповіді святій,
Згаси в нас невгамовний гнів
До наших кволих ворогів!

Подай нам почування чисті,
Незрячий розум просвіти,
Дай волі мислі променисті,
Почини наші освяти,
Збуди в нас ясний голос крові,
Усенародної любові!

На життьових бурхливих хвилях —
Надію, віру і любов,
На душі нам, немов вітрила
Напни, і правди хоругов
Вкажи в пітьмі, немов маяк,
І рци: „Не бійтеся, це Я“...

І в ясну християнську пристань
Скеруй наш темний корабель,
І дай щасливо нам доплисти
До предківських святих осель,
Що їх покрив кривавий морок,
Та не скорив підступний ворог!

У КВАНТОВІЙ ОЦІЇ ДОБІ
ДАЙ НАМ ПІЗНАТИ ЗНАК ЧАСУ
ТА УСВІДОМИТИ СОБІ
ОТУ ПОТУЖНІСТЬ І КРАСУ,
ЩО ЇХ ЗДОБУВ САМОРОЗМНОЖНИЙ
ВСЕЛЮДСЬКИЙ ДУХ НЕПЕРЕМОЖНИЙ!

В ТЕПЕРІШНІЙ НЕВОЛІ ВРАЖІЙ
ДАЙ НАМ ПІЗНАТИ БЛУДИ НАШІ!
ПОДАЙ НАМ, БОЖЕ, МИСЛЬ ОДНУ,
ДУХОВУ СИЛУ ПРОВІДНУ!
НАБЛИЗЬ ДЕНЬ НАШОГО СПАСІННЯ —
ДУХОВЕ НАШЕ ВОСКРЕСІННЯ!

ПІСНЯ СВЯТОМУ ДУХОВІ

Предвічний Творче всюдисущий,
Що оком ясним, всевидючим
Ти дивишся із висоти,
І сявом, що не згасає,
Освічуєш світи безкраї,
Відносних вічностей світи.

Що Віщим Голубом літаєш
У незмірених небесах,
В засвіттях верхових вітаєш
І в безбережності плесах,
Із божественних прапричин
Новим світам даєш почин.

Що з атомів в таємній далі
Імлисті створюєш спіралі,
А з них нові зірки й сонця,
Кассіопеї, Оріони
І незраховані мільйони
Сузір'їв ясних без кінця.

І ніби з лон живих, огнених,
І з пристаней, заток таємних,
Скеровуєш їх в океан
Незміряних Твоїх просторів,
На Шлях Чумацький неозорий,
У білий зоряний туман.

Щоб у Доріг Молочних шумі
Велепромінних Андромед,
У золотім нестримнім струмі
Пливучих сонць та їх плянет,
Мов з кільців, зрощених у зерні,
Нові живі родились Землі.

І щоб вітаючи над ними,
Ти — з Волі-Розуму-Чуття...
Творив узгір'я і долини,
А в них нові щаблі життя,
Під новим небом і сонцями,
Веселками і місяцями.

І душі праведні із темних,
Погаслих, неживих Земель
Щоб линули до тих блаженних
Твоїх нових святих осель,
Як в ірій теплий, гомінкий
З холодних гнізд летять пташки.

і як невтомні творчі сили
У радісних нових ряях
Щоб творчості Твоїй служили
У праведних своїх ділах,
Безсмертний світ святої слави
Тобі творити помагали.

* * *

Святий Владико Триєдиний,
Що яснокрилі херувими,
Мов пряжи ті, вночі і вдень
З огненних атомних кудель
Прядуть Тобі нитки живі
На сонячні світи нові.

І на предвічні мотовила
Мотають з ясних веретін,
І в голубих небесних хвилях
Купають мітки золоті,
Кладуть на вічні віявки
І в'ють з них сонячні клубки.

А з тих клубків на снувавках
Снують світів нових основи,
Щоб у призначених віках
Розквітли чарами любови,
Кохання розкішшю палкою,
Живою радістю й журбою.

О Ти, що в Тебе смерти тони
І радісні воскресні дзвони —
Лиш контрапункти життєві,
В безсмертній творчості Твоїй —
Лише тонації відмінні,
Мов дні весняні і осінні.

* * *

Сіє сонце, гаснуть зорі,
Земля між ними майорить.
Де вчора голубили гори —
Сьогодні море гомонить.
Де вчора плавали льоди —
Сьогодні там цвітуть сади.

Де вчора сніг білів на горах,
Що досягали ясних зір, —
Сьогодні ниви плуг там оре,
За землю йде сусідів спір.
Де вчора плив вулканів чад —
Сьогодні зріє виноград.

Де вчора городи, твердині
І праця людських мурашок —
Сьогодні там німі пустині,
Гарячий вітер і пісок.
Де вчора слава громова —
Сьогодні тиша гробова.

Дё нині Бескид і Горгани,
Карпатських гір блакитний лук —
Там стануть води океану,
Бурхливих хвиль ревучий рух,
Де степова цвіла краса —
Цвістимуть голубі плеса.

Де нині влада того пана,
Що на землі він цар і бог,
Що правом золота й нагана
Він заперечив Декалог, —
Там людські сльози і прокльони
В убійчі зміняться циклони.

А на колишнім дні морів
Нові зазеленіють гори,
Ліси, сигли, луги, гаї,
А в них пташок співучі хори —
Від подиху Твого одного,
Твого проміння життєвого.

* * *

О Творче, що Твоя Земля
До Тебе гори підняла,
Неначе руки кам'яні,
І, до Твоїх схилившись ніг,
Випрошує вночі і вдень
Добра для всіх своїх дітей.

О Ти, що в Тебе континенти —
Немов оріхові лушпини,
Що людська вічність — тільки день Твій,
Віки й епохи — лиш хвилини
У вічностей відносних мряці
Твоїх часів та їх градацій!

О Ти, що твориш суходоли,
На дні морів — гірські хребти,
Щоб і туди, куди ніколи
Небесний блиск не міг дійти,
Спадали сонячні каскади,
Мов веселкові водоспади!

Щоб на нових материках,
Неначе діти в колисках,
Порозкидались і росли
Дрімучі бори та сигли,
Смереки, кедри та ялиці
З цілющим запахом живиці.

Щоб на морським колишнім долі
Солодкий мед збирали бджоли,
Бреніла в травах комашня,
Літала хмарами пташня,
І звірів незчисленні стада —
Були немов одна громада.

Щоб на підводних цвинтарищах
Вишневі квітнули садки,
Щоб закосичені їх листям
Білили гамірні хатки,
А коло них — смаглява, гола,
Весела бавилась дівтора.

* * *

О Боже, Триєдиний Творче,
Що в кожному місці, в кожну мить
Незаходимим сяєш сонцем,
І скрізь Твій творчий Дух горить,
І на землі і в небі синім,
Як вічна ватра в полонині!

О Ти, що квіти і дерева
В такі вбираєш сорочки,
В які ніколи й королеві
Не прибиралися дочки,
Що в Тебе барви — наче тіні,
Від їх довкіль і тіл віддільні!

О Ти, що в пригорщі незримі
Береш бурхливі океани
Та переносиш у пустині,
Немов картини в панорамі,
Що їх величні краєвиди
Лиш Триєдиний Дух Твій видить!

О Ти, що бачиш одночасно
Усі світи та їх віки,
І ті сонця, що вже погасли,
І ще не створені зірки, —
Заглянь у наші темні душі...
І просвіти нас, невидющих!

Дай нам пізнати триєдину
В своїй душі — Твою частину,
Найбільшу силу на землі!
Дай нам увидіти Твій слід
В законі тім, що в цілість в'яже
Усі світи і ясно каже:

З НЕБЕСНОГО ПОСТАЛО ЗЕМНЕ,
З ПОНАДЧАСОВОГО — ЧАСОВЕ,
З НЕСОТВОРЕННОГО — СТОРЕННЕ,
З НЕПРЕДСТАВИМОГО — ЗМИСЛОВЕ,
БО В ЦІЛОСТІ Є ВСЕ ЧАСТКОВЕ,
АЛЕ НАВІДВОРОТ — НІКОЛИ!

ПОНАДЧАСОВИЙ ТВОРЧЕ СВІТУ,
ДАЙ НАМ ПІЗНАТИ Й ЗРОЗУМІТИ
ТВІЙ ДУХ У ТРОЙЦІ ТРИЄДИНІЙ,
І ТОЙ ЗАКОН, ЩО ЛИШ ЛЮДИНІ,
І ВСІМ ТВОІМ СВІТАМ ВЛАСТИВИЙ,
ПОДАЙ НАМ, БОЖЕ МИЛОСТИВИЙ!

ПІСНЯ ПРЕСВЯТИЙ ТРОЙЦИ

Предвічна Пресвятая Тройце,
Первопричино всіх причин!
Світів і рангів їхніх Творче,
Владико всіх небесних сил!
Всіх дій, видима й невидима,
Взаємоторчосте єдина!

Створителю, у досконалій
Доцільності Твоїх творінь,
У вічностей відносних скалі,
Що людська вічність — тільки тінь
У часових, одвічних рангах,
Небесних вечорах і ранках!

Непредставимосте Духова —
Чуттів, Ума і Волі — трьох
Окремих сил одного Слова!
Ти — істинний єдиний Бог,
У триєдиності сокупній, —
В найвищім, абсолютнім ступні!

О Тройце, в єдності величній
Ти — наче у красі музичній
Один акорд, один тризвук:
Окремо кожний тон існує,
Та їх сполуку краще чує
І розуміє людський дух!

О Триєдиносте Свята,
Взаємодіє нероздільна!
Ти в людських душах частка та,
Та іскорка жива, нетлінна,
Що в попелі тілеснім тліє,
Док' смерть той попіл не розвіє

І в іскорці безсмертній тій —
Чуття-ум-воля — триєдиний
Понадчасовий відблиск Твій,
Саморозмножний дух людини
В тілесній часовій домівці,
Немов тризвук той у сопілці.

Один тризвук — окремі тони,
Та лад один у тонах тих,
І ритму вікові закони,
Що животворча сила в них, —
Отак Отця та Сина й Духа
В трьох виявах — одна потуга!

Єдиний Боже, в трьох Особах
Ти — мов електрика, магнет
І світло — в трьох окремих родах.
Та як вони своїх прикмет
Від споконвіку не міняють,
Себе лиш ними виявляють, —

Отак і Ти в окремих ролях
У нероздільності святій
Існуєш як єдина Воля
В одному Розумі й Чутті,
Що все проймають однією
Взаємодією своєю!

О Ти, що на шляхах галактик
Летючі розмістив мости,
Що на сіяючих шляхах тих
Твої відбилися сліди,
Що сполучили дух людини
З Твоїм Владицтвом Триєдиним!

О Ти, що в невидимий атом
Стихійні сили помістив,
Що Макса Плянка ясным святом
Ти дух людини збагатив —
Совідушністю із Тобою
Й атомістичною добою!

О Ти, що зрячих душ зіницям
Відкрив тих прасвітів палати,
Що в їх сіяючих світлицях
Царівни казкові закляті
Чекають лицарів невтомних,
Щоб їх звільнили з пут атомних!

Чи й нашим хлопцям не піти б
В абстрактні Гільберта світи —
Сіяючі, велепромінні,
Замість гибіти в тривимірнім
Цім світі й мріяти про темну
Безбожницьку свободу земну?

Бож любо як, коли в душі
Озвуться струни позасвітні,
Коли з ясным умом — Коші
І Рімаң, віщуні новітні,
Озвуться, мов з густого лісу,
Й одхияють вічності завісу!

І любо як духовим слухом
Почути істини слова:
„Запричастіться Божим Духом...“
І буде цілий світ для вас,
Як батьківський город одвертий,
В якому не знайдете смерти!

Гей, смерте, де твоє жало?
Ми — не матерія інертна!
Ми зломимо змислове зло,
Бо в нас є іскорка безсмертна,
Потужний дух богоподібний,
Пізнання дійсного жадібний!

* * *

О Боже, що в душі людини
Існує Дух Твій Триєдиний,
Маленька нероздільна тройця,
Ясніша від Твого сонця,
Бо сонце — Твій видимий твір,
Ї ж — на свій створив Ти взір!

Бо на землі лише людині
Ти дав духову триєдиність,
В чутті та розумі і волі,
Щоб на Твоім духовім полі
Для неї не було межі
Ні в просторі ані в часі!

Та триєдиність ту духову,
Вселюдську силу веселкову,
Нехтують днешні садукеї
Та книжники, сліпі пігмеї,
Що бог їх — злодій Прометей,
А жрець — безхребтий фарисей!

Духовість ясну затемняють
І наші вчені богобори,
Що міри у брехні не мають,
Що натворили „творів гори“,
Прости їм, Боже, й нам, що з ними
Шляхами блудними пішли ми!

І ловимось на їх „ідеї“,
Ковтаєм скриту їдь з Юдеї
Із наших рідномовних книг,
Що лиш ученість блудна в них,
Лиш ІЗМІВ світлячки барвисті,
Неначе огники багністі.

Гей, ІЗМИ блудні, „наукові
Інтелігентські світогляди“!
Гей, скільки людських сліз і крові
Пролляли ті прокляті влади,
Які на ІЗМАХ будували
Свої „всесвітні ідеали“!

Гей, скільки книжної брехні
Придумано для всіх народів!
Гей, скільки вирросло на ній
І в нас тих темних верховодів,
Що принесли нам в Україну
Могили, голод і руїну!

Та нас нічого не навчили
Руїни наші і могили!
І совісности наші люди
Менш мають, як було у Юди,
Бо не шпурляють срібняків
Найбільші з наших ватажків!

* * *

Владико в Тройці Триєдиній!
Ти, що колись в одній хвилині,
В одну несьогосвітню мить,
Твій подув — сонце загасить...
І кінецьсвітній сумерк ночі
Німій Землі закриє очі!

І згаснуть незчисленні зорі
У тривимірному просторі,
І непорушна тишина
Покотиться, як та луна
З карпатських жалібних трембіт,
У темний світ, у мертвий світ!

І всі отворяться могили,
І встануть з них усі народи,
І мов у повінь з гір похилих
Безвладні, каламутні води,
Підіймуться і попливуть...
На Страшний Твій Останній Суд!

І кожна, — праведна і зла,
Душа уздрить свої діла,
Учинки добрі і лихі,
Учинені в своїм житті,
І будуть душ, і злих і правих,
Судьями й свідками діла їх!

Повія, звідник і безстидник,
Бунтар, розбійник і брехун...
Побачать сцени і картини
Свого життєвого шляху...
І стануть явними — таємні
Всі злочини й безумства земні!

* * *

О БОЖЕ, ЩО В ТРИВИМІРОВІМ
ТВОЇМ ЦІМ СВІТІ ТИМЧАСОВІМ,
БАГАТИМ І ГОСТИННИМ ДОМІ,
МИ ТІЛЬКИ ГОСТІ НЕСВІДОМІ,
ЗАПРОШЕНІ, ТА НЕ ІЗБРАННІ,
БО ГОРДІ, ЗАЗДРІСНІ, ЗАХЛАННІ...

ТЕБЕ НЕ ВМІЄМО ЛЮБИТИ,
НІ ОДНІ ОДНИМ ПОСЛУЖИТИ,
ЗБИВАЄМ ЛИШ БЕЗУМНІ БУЧІ...
О, ГОСПОДИ УСЕВИДЮЧИЙ,
НЕ ВИЯВЛЯЙ НАМ НАШИХ БЛУДІВ
НА СТРАШНОМУ ТВОЄМУ СУДІ!

ПІСНЯ ПРЕСВЯТИЙ БОГОРОДИЦІ

О Богородице Маріє,
У людським тілі Божа Мати,
Спасіння нашого надіє!
Де слів і висловів узяти
Для непереспівного співу
Тобі, Пренепорочна Діво?

О Ти, що в невимовній мрії
Хоть служницею хтіла стати,
І все життя служить тій Діві,
І Божому тому Дитяті,
Що смерть і пекло переможе
І знов обновить царство Боже.

О Ти, що тужно так хотіла
Побачити Еммануїла,
Дитя небесне в пеленках!
Церковна служнице убога,
Чи знала Ти, що будеш Бога
Сама носити на руках?!

Чи знала Ти, що в тій хвилині,
Коли так прагнула служити
Найкращій Матері й Дитині,
Сама в ту невимовну мить
Ти стала Матір'ю отою
Пренепорочною, святою?

Радій, єдина між жінками,
У людським тілі Божа Мати!
Бо лиш Тобі перед віками
Було призначено пізнати
Бездню людського відчаю
Після утраченого раю.

Тобі архангел Гавриїл
Звістив спасенну новину,
Що й на землі вже час наспів
Осоромити сатану,
Що спокусив у злу годину
Слабу, довірливу людину.

Благословенна Ти в женах,
Що серця чистого очима
Пізнала Ти небесний знак,
Вість благовісну херувима,
Що в людським тілі прийде в світ
З Тобою Богочоловік.

І освятить Він людське тіло,
(І навіть хрест Він освятить!)
І Слово-Логос стане тілом,
І людський рід освободить
Від вікових оман змислових
І найтемніших сил духових.

І сталося, як возвістив
Тобі з висот святий посол:
Єдинородний Божий Син
На землю із небес прийшов.
Прийшов людиною між люди
Той, що Він був, і єсть, і буде.

* * *

Край темного Мертвого моря,
В країні Ірода царя,
У царстві гордості і горя
Зійшла з-за обрію зоря,
Осяяла Ливанські гори,
Нові Содоми і Гоморри.

Заснув по гульбах і забавах
Єрусалим, нове гніздо
Старих гріхів, інтриг кривавих
І озмисловлених оздоб,
Лиш Ірод, невсипущий зроду,
Ще угощав гостей зі Сходу.

Вино іскристе в кришталеві,
У царські чаші наливав.
Гнів гуркотів в душі царевій,
Та він уважно промовляв:
„Говорять ваші звіздарі,
Що народився Цар царів...

І та сіяюча зоря
Вас привела в мою державу.
Для вашого й мого добра
Не вірте в ту непевну справу,
Спочиньте в мене, а по тому
Я відпроваджу вас додому.

А якщо хочете пізнати
Наш край, міста і нашу власть,
То вам мій римський імператор
Почерез нас ту змогу дасть,
Його намісник і мій друг...
Та й я вам завжди до услуг“.

Устав найстарший володар
І так до Ірода промовив:
„Нас привела сюди звізда...
Із серцем, сповненим любови,
Вступили ми в твою господу
В пошані до твого народу.

І, відпочивши, ми підем
В ту сторону, куди зоря
Нас, благовісна, поведе...
І чей побачимо Царя
Того, що наші звіздари
Зовуть Його Царем царів...“

„Річ ваша“, Ірод відповів.
„Ідіть, але не забувайте:
Як знайдете Царя царів,
Відомість і мені подайте,
Щоб для того нового принца
І я послав свого гостинця“.

* * *

О Богородице Маріє,
Царице тих святих світів,
Де божественна сила діє
У Триєдиності Святій,
Твій Син вмістився у людині,
Як океан у крапельині!

О Ти, що світло засвітила,
Що засіяло на весь світ,
Що в іскру сонце помістила,
Усиновила людський рід!
О Ти, що святістю своєю
Злучила небо із землею!

Спав Вифлеєм спокійним сном,
Не спала лиш Свята Родина.
На сніні, вкритому рядном,
Лежала в пеленках Дитина.
Віл ремигав коло ясел,
І дихав на Дитя осел.

Прийшли в пастирку вівчарі
І повклякали на коліна.
За ними тихо три царі
Вступили, мов безмовні тіні,
Дарунки склали для Дитяти,
І слізьми усміхнулась Мати.

Сльозами радості всміхнулась,
Багаті дари прийняла,
Царі додому повернулись,
А Йосиф осідлав осла,
В сідло з Дитятком сіла Мати —
Притулку рушили шукати.

Благословенна будь повік,
Єгипетська гостинна земле,
Що гнаний Богочоловік
Своє перебування земне
Злучив з тобою в чарівні
Свої дитячі перші дні.

Ждав Ірод вороття царів
Потужного старого Сходу
І, не діждавшись, повелів
Малят Давидового роду
Всіх постинати... Лиш один
Лишився Чоловічий Син.

* * *

Спасіння нашого надіє,
Пренепорочна Божа Мати!
Твій Син — одна в віках подія:
В народженні Твого Дитяти
Явився Той в житті земному,
Що світ створив, і все, що в ньому.

З Тобою Тройця Пресвята
Поріг небес переступила.
По сонячних Твоїх слідах
Зійшла з висот Всесильна Сила,
Та, що всім світом володіє,
Його веде і в ньому діє.

Без Тебе, Діво, не було б
Сподуки вічного з дочасним...
І не було б тих людських спроб
Піднятися зусиллям власним
У вічні простори духові,
Понад світи й часи часткові.

Без Тебе в людському житті
Не було б істини одної,
Однонапрямної путі,
Дороги певної, прямої,
З Тобою Бог явився в Слові,
У людським виді й людській мові.

З Тобою Він у пільму земну
Зійшов з небесних ясних сфер,
Щоб освітити людськість темну
Знанням правдивим і з озер
Небесних напоїть народи,
Що прагнуть правди і свободи.

* * *

ПРЕНЕПОРОЧНА БОЖА МАТИ,
ВІД ПОНЕВОЛЕННЯ Й ЗАГЛАДИ
ТИ ВРЯТУВАЛА НАС НЕ РАЗ,
ВРЯТУЙ І В ЦЕЙ ПЕЧАЛЬНИЙ ЧАС,
НЕ ДАЙ У КАБАЛІ ПРОПАСТИ,
В ЯРМІ ДИЯВОЛЬСЬКОЇ ВЛАСТИ!

БЛАГАЙ СВОГО СВЯТОГО СИНА,
ЩОБ ДУХ ОТЦЯ СВОГО ПОСЛАВ,
ЩОБ КОЖНА НА ЗЕМЛІ ЛЮДИНА
ДИЯВОЛА ПЕРЕМОГЛА,
ЯК ПЕРЕМІГ ЙОГО В ГОДИНІ
СПОКУСИ СИН ТВИЙ У ПУСТИНІ!

ПІСНЯ ПРО БУНТ У НЕБІ

„Я в небі лад зроблю найкращий!“ —
В безумній гордості ревів
До темних ангелів упавших
Їх провідник Сатанайл, —
З престолу скину я Отця,
Бо не Отець Він, але цар!

Він знає кожну мисль мою,
Він чує, що я говорю,
Він знає все! Чому ж не скаже,
Що безнадійне діло наше,
Чому не спинить намір наш
І не повчить, як Батько, нас?

Бо не Отець Він, тільки Деспот,
У трьох Іпостасях — один!
Та нам миліша вільна безпуть,
Аніж ланцюг Його причин,
Якого Він оба кінці
Тримає в деспотській руці!

Та вирву я той ланц важкий
З Його всевладної руки!
Всім ангелам і всім світам -
На всі віки свободу дам!
І помилка Його самого
Свідчити буде проти Нього!

Бо маю я свобідну волю,
І Він її не відібрав!
Отим Він сам мене озброїв
Проти своїх тиранських прав!
І я відкидую духові
Всесвітні пута причинові!

Брати! Повстаньте проти Нього,
Того жорстокого Царя,
Що небо взяв собі під ноги,
Що всі світи в свій віз запряг!
А нам лиш дав свобідну волю...
Свобідні ангели, до зброї!“

Отак гукав злий дух лукавий
До ангелів-бунтівників.
Найвищої хотів він слави,
Хвали найвищої хотів.
І, маючи свобідну волю,
Із царством Божим став до бою!

І посумніло царство Боже,
Від бунту сатанічних сил,
Від волі демонів ворожих,
Від вихру херувимських крил.
З добром боролось горде зло
І первовічний світ пекло.

* * *

Мовнів зеніт, горів надір,
Юг, сівер, захід і восток.
На царство збурене глядів
Сатанайл, „свободи бог“.
І царство те сірчаним чадом
Наповнилось і стало адом.

А Дух Святий нові світи
Створив натомість одночасно.
І в цьому світі засвітив
Він сонце й зорі — стало ясно:
Вогонь, вода, повітря й твердь —
Весь простір сповнили ущерть.

І наче іскорка з пожару,
У простір пирснула Земля.
Її повили темні хмари,
Посталя гори і моря,
І риби й звірі, птиці й квіти,
І запашний привітний вітер.

І сотворив Творець людину,
„Вагу і міру всіх речей“,
Прийшла спокуса в злу годину,
Непереможний чар очей,
І мати для вітця-щасливця
Вродила першого убивця...

* * *

В потворних видах і подобах
Злі ангели упали в ад,
Та сатанічна їх жадова,
Жадова влади, наче чад,
Затьмила чисту людську совість,
Зродила зраду і змисловість.

І ті два зла на людськiм роді,
Немов на білім полотні
Дві плями, що їх стерти годі:
Дух братовбивчої борні
І пристрастей отруйний хміль —
Зродили жах, збудили біль.

Щоб з них родилися терпіння,
Закорінялись в людській волі
І, наче межове каміння
На життьовім безмежнім полі,
Стояли вічно на сторожі
Між царством тьми і царством Божим.

О Господи, і нам Ти дав,
Як ангелам, свобідну волю
І овоч їсти наказав
З дерев змисловости й розбою,
Та ми закон Твій знехтували
Й самі себе zdeградували!

О Ти, що творчу триєдиність,
Духову силу дав людині —
Чуття-ум-волю — нероздільні
Потуги ті взаємодійні,
Що одна одну доповняє,
Вирощує і виявляє!

Та в нас не діє вже потрійна
Духовість та взаємодійна,
Бо розум наш народний згас,
Лише лишилися у нас
Сліпі чуття в сліпим хотінні
В осліплій, темній Україні.

Священний прапор Михаїла,
Огненний меч і щит черлений
Ми зрадили! Сатанаїла ж
Ославили ми бунт шалений,
І він гукає нам лукаво:
„В борні своє здобудеш право!“

О БОЖЕ, ЩО СВЯТЕ ДОБРО
І БЕЗЗАКОННЕ, ГРІШНЕ ЗЛО
ТИ ПОЛОЖИВ НА ТЕРЕЗИ,
ЩОБ ДОВЕСТИ НА ВСІ ЧАСИ,
ЩО БУНТИ ВСІ І ЗРАДИ ВСІ —
ЛЕГКІ НА ВІЧНОСТИ ВАЗІ.

ЄДИНА ТІЛЬКИ ПРАЦЯ ВІЛЬНА
ТА ЩИРІ НАШІ МОЛИТВИ —
ЦЕ ТА ОСНОВА НАША СПІЛЬНА,
ЦЕ ТІ ПІДВАЛИНИ Й ПЛАТВИ,
ЩО ТІСНО ЗЛУЧЕНІ З СОБОЮ
ДЕРЖАТЬ НАМ ДАХ НАД ГОЛОВОЮ.

ПІСНЯ ПРО ДУХОВІСТЬ, ДУШУ І ТІЛО

Душе, несьогосвітня пташко,
Що в тілі, у гнізді твоїм,
Тобі так трудно і так тяжко
Устаткуватися у нім,
Бо скрізь на тебе дух лукавий
Клітки й сильця свої розставив.

Бо кожна в тілі тім клітина,
Голодних зміслів кожна хіть
І крові кожна крапельина —
Це наче та рибальська сіть,
Що в ній очок видимих тьма,
Та з неї вирватись дарма.

І весь цей тривимірний світ,
Пізнаваний крізь зміслів грати,
І він лиш велетенська сіть,
В яку тебе, душе, спіймати
Хотять лукаві людські влади
На злудні гасла та принади.

Вистерігайся їх, душе,
Сама свого серця бійся,
Від Бога тільки і лише
Від Нього помочі надійся
В борні з дванадцятиголовим
Підступним демоном змисловим.

Бо змисли ті, що хтивий дотик
Найстарший їхній ватажок,
Знайшовши нервів срібні дроти,
Злучив в один сліпий зв'язок —
Зір, слух, смак, нюх і рівновагу
В одну розбійницьку ватагу.

І та ватага в кошелі
Своєї пам'яті й уяви
Збере безумства всі свої
І спомини сумної слави...
І ти носитимеш той бруд
І будеш, як той лютий флуд.

Не йди ж, душе, за серцем темним,
За почуваннями не йди,
Не вір бунтівникам нікчемним,
Добра від Іродів не жди,
Лиш пам'ятай, що ти людина,
Отця небесного дитина.

Душе, в „тілесному стандарті“
Життєва сило незміренна!
Щаслива ти, коли на варті
Стоїть твій розум безперервно
Коло твого гнізденця-тіла,
Щоб ти у нім росла й раділа.

Та нещаслива ти, душе,
Коли той сторож задрімає...
Тоді в загрозі щастя все,
Бо дух спокуси лиш чекає
На нещасливу ту годину,
Що обезвічує людину.

Отож, душе, вистерігайся
Спокус у земному житті:
З огнем змисловости не грайся,
Безумних бережись чуттів...
Щоб через них не потерпіло
Твое чутке довкілля й тіло.

Душе безмежна в межах тіла!
Тобі для порозуміння
Потрібна та „п'ята Ахілла“.
Виконуй же своє завдання:
Умій над тілом панувати
Та творчий розум розвивати.

Душе, жива народна ватро,
Звідкіль у тебе та краса?
Відкіль чуттів жагучий жар той,
Що і в могилах не згаса?
Відкіль родинне те проміння,
Що лучить рідні покоління?

Відкіль ті крайності чуттеві,
Журба і радість, плач і спів?
Ті темні „бісики“ статеві,
Розмова первісна без слів?
Ті погляди, ясні й понурі,
Мов сяйво сонця й гуркіт бурі?

Відкіль акорд одвічних тонів —
Надія, віра і любов,
Той гомін великодніх дзвонів,
Той споконвічний людський зов,
Краси й добра — звідкіль та мрія,
Вселюдська кальокагатія?!

Відкіль оті нарядні звуки
Фонем-графем тих провідних,
Що мовознавчі всі науки
Бояться підійти до них, —
Відкіль, душе, твоя часткова
Народна і вселюдська мова?!

І звідки маєш ти, душе,
Ту другу мову, що у ній
Єдина істина лише,
Нема в ній місця для брехні, —
Відкіль твоя понадчасова
Математична стисла мова?

Відкіль у ній той дух-титан,
Що Еверест, Казбек, Мон-Блян
Спроможний він в одній хвилині,
Неначе купи муравлині,
Розсунути, — відкіль та друга
Твоя теперішня потуга?

Відкіль саморозмножний твій
Той дух, що в творчості своїй
Зійшовся він з тими думками,
Що їх Творець перед віками
Поклав у прасвітів будову,
Звідкіль ти знаєш Божу мову?!

Споріднена з Творцем, душе,
Безсмертним духом триєдиним,
Ти споконвіку бережеш
Його потужности частини,
Бо чуєш Дух Його в собі,
Бо ти є в Нім і Він в тобі!

Душе, що простір тривимірний
Все був для тебе затісний,
І в світ духовий, понадірний, —
Непредставимий, провідний,
Ти все хотіла підлітати,
Неуявимо оглядати!

Та аж тепер, коли розквітла
Твоя глаголиця всесвітня,
Ота абстрактна, розумова
Математична творча мова,
Щойно тепер ти вже літаєш,
Світи надрядні оглядаєш!

Неначе пташка молода,
Що перший раз лиш облетіла
Довкола власного гнізда,
Отак сьогодні людськість ціла
Довкола Землю облітає,
Світи довкільні оглядає!

Душе, що в невидимім небі
Ти віднайшла життєву ціль.
Яких же нам поетів треба
У Квантовій епосі цій,
Щоб оспівали триєдиний
Богоподібний дух людини!

Душе, з царем у голові,
Із розумом або без нього,
Найбільші сили вольові
Не вдіють у житті нічого
Без суверенного царя,
Духового володаря.

Де володар отой панує,
Чуття безтямні контролює
І волю стримує сліпу,
Там і в безпутньому степу
І стодорогих городах
Людина знайде власний шлях.

Де розум — сторожем людини,
Там і в тяжкі сумні години
Панує в серці супокій:
Обов'язок сповняє свій
Безбоязна свобідна воля,
Що їй кориться людська доля.

Отож, душе, вирощуй розум,
Знання правдиве ним розмножуй,
Будь світлом темного довкілля
Та пам'ятай про чистість тіла,
Бо тіло — склад, твоє знаряддя,
А ти в нім — лад або безладдя.

Душе, в полоні фраз і фікцій,
Невільнице свого довкілля,
Ти знидієш, як пташка в клітці,
Якщо в житті не знайдеш цілі,
Мети життєвої своєї..
І стежки власної до неї.

Даремно будеш ти вивчати
Абетку ІЗМІВ „шкіл усіх“,
І час найкращий утрачати
На зрозуміння „змісту“ їх,
Ти згубишся у „прагматичних“
Історіях „гуманістичних“.

Від емпіричних „правд“ змислових
Та книжницьких знаннів часткових
Посутеніє і загасне
В тобі духове світло власне,
І станеш ти „м'ячем на грищі“,
В оточенні своїм найближчим!

Отож, душе, не привикай
До філістерських фраз і фікцій,
Знання в ІЗМАЦТВІ не шукай,
Бо знидієш, як пташка в клітці,
Плекай властиву лиш людині
Богоподібну триєдиність!

Душе, із царством суверенним,
Чуттям життєвим незміреним,
І розумом абстрактним, ясним,
І волею, велінням власним,
Що діють узаємодійно
В духовім царстві нероздільно.

Якби те царство ми пізнали,
Наш триєдиний світ духовий,
То одні одних спомагали б,
І дух взаємної любови
Розбив би ті ворожі сили,
Що нас, роз'єднаних, розбили.

І зрозумівши, що всіх нас
Знанням фальшивим годували, —
Ми поодинці і всі враз
Знання правдиве здобували б, —
Відчули би рідство з Творцем,
Своїм Всевідушчим Отцем.

Почули би духовий голод
І спрагу справжнього знання.
І слово наше, наче молот,
Ударило б одного дня...
Будуймо ж наше суверенне
Духове царство незміренне.

Душе, несьогосвітня сило
У сьогосвітнім теплім тілі.
У злуці з ним тобі так мило,
Як тій дитині на дозвіллі.
Та іноді в житті буває,
Що тіло в'яне, дух буває.

В одній людині він потужний,
Все в ньому ясне і чітке,
А в другій — темний і байдужний,
Чуття-ум-воля — все мілке,
Мов у широкому руслі
Багністі потічки гнілі.

Отак буває і в житті
Громад, племен, народів, рас.
Партійні потічки плиткі
Лишилися лише і в нас...
У нашім княжім стародавнім
Руслі гучнім, самодержавнім.

Від чого висухла ріка
Державних українських вод?
Їх висушила мисль плитка, —
Боговідступство, дух незгод...
Душа в народнім нашім тілі
Не віднайшла своєї цілі.

Душе, небесна крапелино,
У земнім поросі тілеснім
Ти — мов співуча та пташина,
Що, вивівши малят на весні,
В осінні дні холодні, сірі
Про свій одвічний мрієш ірій.

Той ірій, що не в цьому світі,
А в іншій просторі й часі.
І в ірій вічний той навіки
Полинеш ти, душе, звідсіль
З своїм багатством або вбозством,
Із добрим або злим свідоцтвом.

Бо світ цей — лиш велика школа,
Земля — лиш іспитова заля.
Твоя — в твоєму тілі воля.
Гляди ж, душе, щоб іспит здала,
Щоб не попала вже в цій світі
В диявольські змислові сіті.

Стій на сторожі тіла свого
Та пам'ятай, що ти без нього —
Немов літун без літака,
Бо лиш подібність отака
Між тілом часовим, інертним
І духом життьовим, безсмертним.

Душе, що всесвіту Творець
Вдихнув тебе у вид Адама,
Щоб ти, як пишний узірець,
А тіло — як розкішна канва
Якнайтісніше проплелися,
Але ніколи не зрослися!

Щоб одночасно в світі цім
Безперестанно, цілий час,
Немов ріка з руслом своїм,
Супротивлялись раз-у-раз...
І в земній життьовій добі
Лиш опір ставили собі!

Щоб ти, душе, в духове море
Вставала безнастанно вгору,
Неначе пара водяна...
З мілкого річкового дна,
А тіло, мов старе русло,
Щоб чагарами заросло...

Бо тіло — лиш твоя проява,
Ознака земна, родова,
Воно — немов твоя держава,
Річ просторова й часова,
Воно — лише вода і глина,
А ти — свого Творця перлина.

Душе, що пам'ятаєш час той,
В якому болю не було,
І рай утрачений так часто
Пригадуєш, і перше зло:
Непослух, полумінь змислову
І деградацію духову...

Та хоть змислові темні сили
Духовий світ твій затемнили
З благословенних райських літ,
То він, як невмирущий міт,
Усе стоїть перед тобою
І вабить вічною красою.

І кличе в ті небесні сфери,
В ті простори, в яких на мить
Тобі колись, неначе двері,
Вся відкривалася блакить,
І ти дивилась на Творця —
Свого небесного Отця.

Дивилась, як Його дитина,
І Він тобі являвся скрізь,
Аж доки не прийшла хвилина
Непослуху... і перших сліз,
І нескazanного відчаю
Після утраченого раю!

Душе, що почерез непослух
Ти впала в первородний гріх,
Через невчасний крови розрух
Дозрілих не зазнала втіх.
І через блуди в світі цьому
Боїшся вороття додому.

Бо ти була, як та дитина,
Що, не послухавши батьків,
Побігла в ліс і заблудила
В гущавині малинників...
Плач хлопця вчули батько й мати
І привели його до хати.

ЯК ТУ ЗАБЛУКАНУ ДИТИНУ
ЗНАЙШЛИ І ВТІШИЛИСЬ БАТЬКИ,
ТАК ЗНАЙДЕ БОГ СВОЮ ЛЮДИНУ,
І ВІН ВІДПУСТИТЬ ЇЇ ГРІХИ,
ЯК БУДЕ ЛИШ ОТА ЛЮДИНА
ЯК ТА ЗАПЛАКАНА ДИТИНА.

ДУШЕ! НЕБЕСНИЙ Твій ОТЕЦЬ
ЗНАЄ ЖИТТЯ ТВОГО КІНЕЦЬ.
І ЯК ТЕБЕ СУМНУ ПОБАЧИТЬ,
ВСІ БЛУДИ ВІН ТОБІ ПРОБАЧИТЬ,
І ЗЛИНЕШ ТИ В СВІТИ СВЯТІІ
НА КРИЛАХ ВІРИ І НАДІІ.

ПІСНЯ ПРО ВІРУ

Я бачив раз, як по Дніпрі
Плила дараба, плоть важка.
На ній стояли плотарі
З міцними кермами в руках.
І люди на її лаштунках
Куняли на пом'ятих клунках.

З гаїв полтавських і дібров,
Мов із постелі, сонце встало,
Як пурпур, як червона кров, —
З Дніпром широким привіталось.
І він увесь порум'янів,
Прокинувся, загомонів.

І подорожні побудились
На вогких тертицях-дошках,
На велич огню дивились,
На Бористена ясний шлях,
І умивалися святою
Його цілющою водою.

Молилися, і кожний брав
Із свого клунка хліб і сало.
Деякі прямо із Дніпра
Води кубками зачеряли
Або, лише черпнувши в жменю,
Сніданки запивали нею.

Повільно, повагом плила
Плоть із громадою на ній.
І я не знаю звідкіля
Ця думка блимнула мені:
Це ж ми — ота громада сіра,
Плоть — наша Церква, а Дніпр — віра.

* * *

О віро, що як той Дніпро
Свої могутні котиш води
Предвічним життьовим руслом!
Ти вчиш і з'єднуєш народи,
Даєш їм силу, власний ріст
І родовий, незмінний зміст.

В тобі є самовладна сила —
Усіх обнов і всіх спромог.
В твоїх непередставимих хвилях
Народам об'явився Бог.
Ти — шлях до владної потуги
І лік на всі журби й недуги.

Ти як вода, що кожний бруд
І всяку нечисть обмиває.
Сама свій очищає пруд
І в склад свій ясний не приймає
Ніяких зовнішніх сполук,
Крім тих, що має з Божих рук.

О віро, що керуєш світом,
Веселко на духовім небі!
Ти відчиняєш сотні вікон,
І сто дверей в святій потребі,
І з ясних душ одну дзвіну
Народну створюєш ріку.

Твое цілюще джерело
Пливе з-під Божого порога,
Ти — другий той святий Дніпро,
Та друга предківська дорога,
Що нею зможем лиш дійти
В житті до нашої мети.

О другий Дніпре, що вода
Твоя серця нам умиває,
Несе в ясну небесну даль,
Слабих і немічних скріпляє,
Ти освіжаєш людські душі,
Як дощ квітки по згубній суші!

О віро, вчителько життя!
Тебе плюгавить лютий гад
За те, що певним опертям
Ти все була для правних влад,
Укріпленням сім'ї, родини,
Самозбереженням людини.

О Церкво, що як плоть-дараба
Пливеш по тій святій ріці,
І доля кожної громади
В руках твоїх керманичів,
Ми з ворогами в вічнім бою
Вставали й падали з Тобою!

Чи встанемо ще і тепер,
Коли реве дев'ятий вал,
Коли безбожний мільярдер
І розперезаний бунтар
Рвуть віру з німечних сердець
І кличуть на останній герць?!

Устануть ті, що голос Божий
Почують у своїх серцях,
Пізнають клятий плян ворожий
І витерплять аж до кінця,
Та пропаде та Україна,
Що в Бога кидала камінням.

Вона вже гине, пропадає.
Вже їй на голову спадає
Каміння те, що ним щомога
Вона шпурляла в Пана Бога
За те, що дав їй земний рай —
Найкращий в цілім світі край!

* * *

Усевидюче Боже око
Далеко бачить і глибоко...
Бог видить, що правдива віра
У душах наших омертвіла,
І гине наше все добро,
Бо висох другий наш Дніпро.

Без віри нарід загибає,
Свобідна воля ослабає,
Чуття і розум тратять ціль:
Без віри — ми живі мерці,
Без віри — ми жахні гроби,
Без віри — ми рабів раби!

Без віри гасне у людині
Богоподібна триєдиність,
Чуття-ум-воля, нероздільна
Духовість та взаємодійна,
Яку Господь людському тілу
Без міри дав, а не на міру.

О віро, що на твоїм сонці
Безпутні наші науковці
Шукали завжди тільки „плям“,
Та показалося, що нам
Ти, як повітря, всім зосібна
І цілій нації потрібна!

О Церкво, обороно наша,
Свята Премудросте, Софіє,
Тебе боїться сила вража,
І лиш на Тебе в нас надія,
Бо тільки Ти тепер єдина
Скріпити можеш і спасти нас!

ДАЙ ЖЕ НАМ, БОЖЕ ТРИЄДИНИЙ,
ІЗ ХМАР НЕБЕСНИХ, НЕВИДИМИХ,
ДОЩІВ РЯСНИХ У НАШИХ ДУШАХ,
ЩОБ НАША В НИХ СКІНЧИЛАСЬ СУША,
ЩОБ ПІД ТВОЇМ СВЯТИМ ШАТРОМ
РОЗЛИВСЯ ДРУГИЙ НАШ ДНІПРО! ·

ПІСНЯ ПРО НАДІЮ

На світі нас держить надія,
Яка не в'яне у душі.
Вона в ній вічно зеленіє,
Як той барвінок, і в усіх
Упадках наших і стражданнях
Несе нам любі сподівання.

Вона — немов у морі якір,
Немов у темряві маяк.
Там, де приятелі ніякі
Не можуть допомгти ніяк, —
Вона крізь сумніви й тривогу
Виводить на тверду дорогу.

Багато є в житті надій
На нивах духа колосистих,
Та є між ними і кукіль,
Що його сіє дух нечистий —
У легкодумні, невидючі,
У нерозумні людські душі.

І в наші душі він посіяв
Кукіль облудних уповань:
І нам розквітнули надії
Куколюватих сподівань,
Тоді, коли своя держава
На наших вулицях лежала.

Не вернуться до нас ніколи
Ті тижні, місяці й роки,
В яких Господь давав нам волю
На необмежені віки,
Давав нам засоби і змогу
На власну стати дорогу.

Давав нам Бог правдиву волю,
Давав на сцені світовій
Найкращу відіграти ролю
У Квантовій добі новій,
Давав нам ціль життя і всі
Умови досягнуть ту ціль:

Давав нам армії готові,
Давав маєтки мільярдів,
Давав — з огню, з води, з роси,
З землі і з неба... І зусиль
Не вимагав від нас великих
Всевідущий святий Владика.

Лиш єдности провідників,
Співпраці і взаємодії
З усім народом Він хотів.
Хотів лиш доброї надії,
Тоді коли надії злі
Цвіли, як маки, на землі.

Коли в скривавленій Європі
Ширились пошесті утопій
І безнадійности кличі,
Тоді державу русичів
Давав нам Бог за ті терпіння,
Що їх зазнала Україна.

Та перші українські влади
Відкинули ту ласку Божу,
Постали в нас безбожні ради,
А потім табори ворожі..
І почалася навісна
„Всіх проти всіх“ у нас війна!

„Війна двох українських рад“!
Сичав і кидався, як гад,
На українця українець,
І не москаль, не лях, не німець,
А перші влади України
Довели край свій до руїни!

Господь дивився на сліпців,
Найоблудніших патріотів,
І блиснула в Його руці
Держава та, що сотні років
Лежала в гробі, та Бог сил
Ту руську велич воскресив.

Та „прогресивні українці“,
Найбільші в світі „демократи“,
Оті, що Леніна і німців
Благали власть їх рятувати,
Свою відновлену державу
Найбільшим ворогом вважали!

Відкіля взялися в їх серці
Оті розлючені біси,
Оті несамовиті герці
Тих усесвітніх темних сил,
Що впала через них Європа
Та й ми скотилися у пропасть?!

Чом українцям сіллю в оці
У вісімнадцятому році
Була Держава Українська?!
Чому пропало наше військо?!
Чому всесвітніх окупантів
Діждались ми в Елосі Квантів?!

Чому мільйони хліборобів
Померли „в шпихлірі Європи“?!
Чому пропали наші села?!
Чому на їх місцях озера
І цілий штучний океан
Створив червоний Джінгіс-хан?!

Тому, що в темнім серці нашім
Розквітнули надії вражі.
Тому, що на гладкій дорозі
Погасли в нас надії Божі.
Тому, що ми не зрозуміли
Життєвої своєї цілі...

Тієї, яку Бог призначив
І нам і поколінням нашим.
Яку ж Він нам призначив ціль
У тимчасовім світі цім,
У Квантовій оцій епосі,
В якій ми блудимо і досі?!

На межах Азії й Європи
Найкращу землю дав нам Бог,
Щоб ставили ми вічний опір
Золотим ордам всіх епох,
Щоб ми стояли на сторожі
Неписаних законів Божих.

Та в наших душах заросла
Державна предківська дорога,
І ми плили, куди несла .
Нас бездержавна думка вбога,
І заплили аж у всевітню
Неволю, кабалу новітню!

І в каторжній тій кабалі
На золотій своїй землі
Терпить закута Україна
За ті гріхи, що на руїнах
Австро-Угорщини й Росії
Не здійснила святі надії.

Та з її рук упадуть пута,
І пропаде неволя люта,
Коли не буде в душах наших
Надій куколюватих, вражих,
Як замість них розквітнуть Божі
Надії в Квантовій епосі.

Як почування-розум-воля
Розквітнуть вірою й знанням,
То нас ніхто не поневолить,
І Господь Бог допоможе нам
У тимчасовім світі цім
Осягти нашу спільну ціль.

ПІСНЯ ПРО ЛЮБОВ

Любов — одна, та сто ознак
У ній, і кожна інша, різна:
До милої — квітучий мак,
А до сестри — фіялка ніжна.
Як сонце весняної днини,
Вона у мами до дитини.

Нема вірнішої любови,
Як до своїх дочок у тата,
Нема й ласкавої такої,
Яка бува в сестри до брата,
Та в дідусів, бабусь ота
Любов до внуків золота.

Нема й над ту, що, наче грань,
З грудей хоробрих впливає,
З відчинених глибоких ран,
І сон солодкий навіває
Тому стрільцеві молодому,
Що впав на полі бойовому.

Нема й над ту любов глибоку
Побожних лицарів отих,
Що проти темних сил жорстоких
Свої скеровують щити, —
Нема й над мучеників кров,
Святих людей святу любов.

Нема й над ту, що світ у світлі
Правдивім представляє людям,
Облудну силу б'є навідлів
І ставить опір книжним блудам, —
Нема й понад любов до власних
Світоглядових істин ясних.

Нема й над ту, що кожний день
Вона працює для людей
На кожному місці на землі,
У кожному місті і в селі, —
Нема й над ту любов буденну,
Всім людям любові і хосенну.

Нема й над ту блага бідняцьку,
Що з праці, з поту, з мозолів
На необхідну річ громадську
Дає свій дар без зайвих слів, —
Нема й над ту любов ласкаву,
Несебелюбну, нелукаву.

Нема й над ту, що після праці
В лікарні, в церкві, в шкільній класі
Живе для всіх у самоті
В чернечій скромності святій, —
Нема й понад любов черниць,
Дівчат побожних і вдовиць.

Нема й над ту на владнім троні
Любов у золотій короні,
Любов від Бога, що вона,
Як матка в улію, одна —
За всю свою громаду дбає,
Радіє з нею і страждає.

Нема й понад любов єдину
Людини до свого Творця,
Що триєдиности частину
Він дав їй, щоб свого Отця
Любила всім своїм єством
За божественне з Ним рідство.

* * *

Любов з мільйонами облич
І приязним обміном слова,
До побратима — дружній клич,
До посестри — ласкава мова,
Що любо лється з серця в серце,
Мов із озерця у озерце.

Любов із радісним лицем
В державі, в церкві, в хаті, в школі...
Із молотком і олівцем,
Із плугом і косою в полі,
На цвинтарі — і там вона,
Прекрасна й любя, хоч сумна.

Любов — це сонце між зірками
На небі людської душі,
Як зайде за її гаями —
Чуття замерхтять усі,
А зійде — їх уже немає,
Вона лиш ясним сьйвом сяє.

Щаслива в світі та людина,
Благословенна та сім'я,
І супокійна та родина,
І той народ, і та земля,
Що їм любови животворче,
Незаходиме світить сонце.

І нещаслива та душа,
Сім'я, родина і громада,
Народ і та країна вся,
Де загніздилась люта влада
Ненависти, замість любови —
Життя предвічної основи.

Бо та душа — гніздо порожнє,
Сім'я — колиска без дитини,
Родина — збочення безбожнє,
Громада — череда скотини,
Народ — отара говоряча,
А їх едем — тюрма смердяча.

* * *

Край без любови — світ без сонця,
Якого не заступлять зорі...
Любов взаємна, животворча
Не квітне, де немає волі.
І людське щастя не розквітне
В новім невільництві всесвітнім.

Без уселюдської любови —
Не буде щастя на землі.
Душа, закована в окови, —
Оскотиніє в кабалі,
У рабській, примусовій праці,
У мішанині рас і націй.

Любов — життя, та вміння жити —
Це не запеклістю горить
До ворогів, але любити
Свій люд і цілий людський рід —
Народи всі і, якомога,
Понад усе любити Бога.

Бо Він — любови океан,
Предвічна сила і краса,
А ми — лиш ранішній туман,
Лише оживлена роса,
Та нас нема кому навчити —
Себе в своїм Творці любити.

Любити ту взаємодійну
Духовість людську нероздільну,
Чуття-ум-волю, що в естві
Своїм із Богом у рідстві,
Свого Творця в собі любити —
Нас не було кому навчити.

ДАЙ ЖЕ НАМ, БОЖЕ, ЗРОЗУМІТИ,
ЩО МИ ТВОЇ ДУХОВІ ДІТИ;
ЩО ТВОРЧИЙ ДУХ ТВИЙ ТРИЄДИНИЙ
ЖЕВРІЄ В КОЖНОЇ ЛЮДИНИ —
У ТВОРЧИЙ ВОЛІ РОЗУМОВИЙ,
В НАДЦІ, ВІРІ І ЛЮБОВІ.

ПІСНЯ ПРО СВОБІДНУ ВОЛЮ

„Якщо єсть Бог, то звідки зло?“ —
Спитав себе сумний святець.
І похилив ясне чоло
Князь Церкви, Августин-Отець.
Та він збагнув: лукава сила
Гніздо у людській волі звила.

Людина має вільну волю,
Від неї дві дороги йдуть:
Одна — веде до щастя-долі,
А друга — до пекельних пут.
Котрою з них іти, ріша
Незбаламучена душа.

Свобідна воля — це вона,
Наймогутніша в світі сила,
Але й найбільша слабина!
О Батьківщино наша мила,
Котру дорогу в „боротьбі“
Ми вибрали — тобі й собі?

* * *

Безбожними пішов путями
І гине невидючий люд,
За темними йдучи вождями,
За маривом оман і злуд,
До передчасної могили
Прямує з усієї сили.

О, Боже, відколи земля...
Чи бачив Ти, щоб хтось притьмом
В тяжке ярмо впрягав бидлят,
Що не для них оте ярмо...
Та щоб орав родючий лан
І засівав на нім бур'ян?!

Чи видів Ти у світі цьому
Звичайний вулий чи дупло,
Щоб один рій гудів у ньому,
А маток — сто у нім було?
Як не видав такого зла, —
Заглянь до нашого дупла!

Чи бачив Ти, Владико світу,
Ту ябліль, що рожевим цвітом
У теплім квітні зацвіла,
Щоб хтось ламав на ній гілля,
Що гнулося увосени
Від яблук спілих, запашних?!

Чи видів Ти, щоб танцювати
Тягли сліпця, що ледве він
Спромігся на ногах стояти
По тім полоні, що у нім,
Пробувши в пільмі сотні літ,
Він онімів, оглух, осліп?!

Чи бачив Ти, щоб пес скажений,
Який господаря вкусив,
Або той жовнір навіжений,
Що він присягу поломив...
І власну зруйнував державу,
Щоб мали десь у світі славу?!

Чи видів Ти, щоб генерали
З розбійниками в бій ішли,
Накази збуїв виповняли
І свої армії вели
Так, щоби їх знищити до тла, —
Чи видів Ти такі діла?!

Чи бачив Ти, щоб пастухи
Вовків водили до кошари, —
Овечі вбравши кожухи,
Самі вовками поставали
І рвали власну череду,
Чи бачив Ти таку біду?!

Або чи бачив, щоб когось
Розумні люди прославляли
За бунт, за зраду, за хаос,
За розбишацькі ідеали,
За братовбивство, за безвластя, —
Чи бачив Ти таке нещастя?!

Чи видів Ти тих президентів,
Що їх народ не вибирав,
Що Україна, „люба ненька“,
Для них лише „партійний крам“,
Тому той „крам“ — свій край і люд —
Вони так тано продають?!

Чи видів Ти отих волів,
Що череду ведуть на страту,
Самі ж крізь темні двері в хлів
Вертаються й беруть „заплату“
За те, що рідну власну силу
На площу завели похилу?!

Або чи бачив Ти шевця,
Що збавив шкуру і чобіт
Не зшив, щоб хтось того „мистця“
Вихвалював на цілий світ?!
А в нас отой нещасний швець —
Найбільший геній і мистець!

Чи видів Ти „майстрів“ отих,
Що хату нам „ремонтувати“
Взялись... і все звели на пшик,
Проте отих йолопуватих
Майстрів нам кажуть ославляти
Ще й панахиди відправляти?!

Або чи бачив Ти писак,
„Національних корифеїв“,
Що розуму свого — за мак
В них не було, лишень „ідеї“
Змавповані в „Новій Європі“, —
Чи бачив Ти тих людодопів?!

Чи видів Ти, щоб рідну кров
Хтось проливав, неначе юшку,
До ворога на службу йшов
І свого брата брав „на мушку“
Та убивав з чужої зброї, —
Чи видів Ти таких „героїв“?!

Чи видів Ти „народу цвіт“,
Інтелігентських тих шершенів,
Що вкрали би у Тебе світ,
Якби могли сховати в кишеньку
Та якби потайки могли
Його продати з-під поли?!

Або „соборників“ отих,
Що рвуться, як зогнила шмата,
На партії, що в кожній з них
Свої „національні свята“...
Й засідання безперестанку, —
Чи бачив Ти таку „сметанку“?!

* * *

Якщо таких нас бачиш, Боже,
З небес ясної висоти,
То хто ж іще сказати може,
Що не терпен безмежно Ти,
Коли й усіх нас із землі
Ще не згребли Твої граблі!

О Творче душ упавших наших,
Оскотинілих і сліпих,
Що в злого духа сітях вражих
Заплутались і гинуть в них,
У буднях наших безутішних
Помилуй, порятуй нас, грішних!

О Ти, що в висотах імлістих
Пануєш над добром і злом,
І в книгу правди променистим
Своїм записуєш пером
Всі наші мислі і діла,
Не дай пропасти в кігтях зла!

О Ти, що грішну Магдалину
З брудної вулиці підняв,
Що душоубові провину
Простив і в рай його прийняв,
Змилося і над нами,
Твоїми блудними синами!

Усвідоми нас і навчи
Дивитися неправді в очі,
Яка на цілий світ кричить
І нас живцем у землю топче,
Не дай загинути в багні
Патріотичної брехні!

Бо вже лишилося нас мало,
Лишень одна якась третина,
Та й та горить безумним шалом
І на шляхах кривавих гине
В безтямній гордості блудящій,
В левіятана чорній пащі!

* * *

„Якщо єсть Бог, то звідки зло?!“ —
Спитав себе сумний святець.
І похилив важке чоло
Князь Церкви, Августин-Отець.
Та він збагнув: лукава сила
Гніздо у людській волі звила.

Свобідна воля — це вона,
Наймогутніша в світі сила,
Але й найбільша слабина!
О Батьківщино наша мила,
Котру дорогу в цій добі...
Ми вибрали — Тобі й собі?

Дорогу смерти і неволі,
Який безумний був наш вибір!
Мільйони згинули за волю,
Якої ще ніхто не видів...
Над пропасть світового зла
Нас вольна воля завела!

* * *

О БОЖЕ, ЩО БЕЗСМЕРТНИМ ДУХОМ
І В ЛЮДСЬКІЙ ПРОБУВАЄШ ТРОЙЦІ!
СКРІПИ ТВОЇМ ЛУКАВИМ СЛУГАМ
ЧУТТЯ - УМ - ВОЛЮ, ЗДІБНІСТЬ ТВОРЧУ,
ПОДАЙ НАМ СИЛУ І СПРОМОГУ
НА ТВОЮ СТАНУТИ ДОРОГУ!

НЕХАЙ СВОБІДНА НАША ВОЛЯ
ЯСНОЮ КРАПЕЛЬКОЮ СТАНЕ
ТВОГО ОЖИВЛЕНОГО МОРЯ,
У ЗОРЯНОМУ ОКЕАНІ,
В ТВОЇМ ЦІМ СВІТІ ТИМЧАСОВІМ
І В ЦАРСТВІ ПРАВЕДНІМ, ДУХОВІМ!

ПІСНЯ ПРО БОГОПОДІБНИХ ЛЮДЕЙ

У прасвітах створив Бог світло,
Що тьма його не обняла,
Що в небі зорями розквітло,
Що завітчалась ним Земля,
А потім простяглася мряка
Диявольська на людських млаках.

Вкрив мрякою тією світ
Туманний Маркса „Маніфест“,
Від нього людський рід осліп,
І правду розіп'яв на хрест,
І всі закони, людські й Божі,
Віддав за паперові гроші.

І слово людське лиш потрібне,
Щоб ним обдурював брат брата,
Щоб удовиць, сиріт безрідних
І жебрака щоб ошукати,
Щоб жити з лихви, із проценту,
Щоб щастя знищити доценту.

Щоб людська безголова маса
І „владний пролетаріят“ —
Одну лиш мали „віру Маркса“,
І той один юдейський лад,
Що описав його творцеві
Комун безвільних Барух Леві.

Той Леві, що в секретний лист
До Карла вклав увесь свій хист,
Свою тяжку стару недугу —
Непереможну темну тугу
Всі царства й віри зруйнувати...
І цілий світ опанувати.

Затерти всіх країн границі
І „вожаків без опозицій“
Усім народам постачати,
А потім раси всі змішати...
Й одну, немов туманну хмару,
Зробити з них сліпу отару.

І їй для „порозумівання“
Та спільного користування
Одну бездушну, паперову
Створити „есперанта мову“
Чи інший волап'юк мертвецький,
Потворний спорт і бруд мистецький.

І коли світ отуманіє
Від „спорту“ й насолод змислових,
Від алкоголю оп'яніє...
І від „свобідної любови“, —
Тоді настане жах і гніт,
Яких іще не бачив світ.

Незрима влада дасть наказ
Перемішати всіх людей,
І несподівано, нараз,
Прийде народів чорний день,
Кастрація і смерть духова...
І рабська праця примусова.

Не стане в світі рас і націй,
Не буде матері і сина...
В невільницькій, безцільній праці
Оскотиніє вкрай людина,
І всі народи, ціле людство,
Підпишуть життєве банкрутство.

* * *

Чи подолають Маркс і Леві
Духовість Максвелла і Планка?
Не подолають! Бо Творцеві
Закони не в підземних банках,
Але на небі, на землі
Та в душах Борна й де Броглі.

Чи зможе людська лють і злоба
Здобути світ для сатани?!
Уже не зможе! Бо й „худоба“
Бездольна чує чар весни,
Що вже цвітуть її квітки
І шнирять перші ластівки.

Радійте, стоптані народи,
Що, кинувши вам кість незгоди,
Всесвітні і свої кагали
Вас у кайдани закували,
Та духа вашого ніколи
Нічії не скують окуви!

Бо в цій епосі — всіх епох
Князів знання послав вам Бог,
Привів вам Вітрова і Милна,
Його рука свята, всесильна
Веде фон Наймана й Юкаву,
Японії всесвітню славу.

Йде Гайзенберг, мудрець великий,
Йдуть — Шредінгер і фон Вайцсеккер,
Йдуть — Іваненко, Фовлер, Дірак,
Марх, Йордан, Павлі... Хто повірить,
Що світ здобудуть лихварі
Та маніяки, бунтарі?!

Знання і віри йдуть пророки,
Рід людський чує їхні кроки,
Спирають віддих їх слова,
В їх мові — істина жива,
В їх діях — сяє веселково
Богоподібне людське слово.

Те слово творче, великодне,
Та дійсність дійсностей усіх,
Духове світло те Господне,
Що книжники сліпі — на сміх
Його взяли, та ось нараз
Із того світла — став алмаз.

В безоднях людської душі
Знайшов його француз Коші,
Обтер від мулу німець Ріман
І показав усім країнам,
А Ваерштрас — ошліфував...
Й алмаз той сонцем засіяв.

І камінь той, що будівничі
Його не раз, не два й не тричі
Відкинули, — наріжним став
В будові світу... й осіяв
Істотність всіх „речей у собі“...
В їх найістотнішій подобі!

„І день іде, і ніч іде...
І, голову схопивши в руки,
Дивуешся: чому не йде
Апостол правди і науки?!“
Тарасе, йде! Кобзарю, йдуть!
Незмінну істину несуть!

Ідуть! Несуть народам світло,
Що тьма його не обняла,
Що в небі зорями розквітло,
Що завітчалась ним Земля,
Йдуть ті, що їх вже ждуть усюди, —
Ідуть богоподібні люди!

За ними ера йде огненна,
Епоха Квантова іде,
Духова сила незміренна!
Вона, як буревій, змете
З землі паразитарні кліки...
І буде супокій на світі.

У бій готуються народи
З паразитизмом світовим.
Не пропустім і ми нагоди
Обрахуватися із ним,
Але передше станьмо й ми
Богоподібними людьми.

ПІСНЯ ПРОЗРІННЯ

Слова замішу, як ту глину,
Поллю їх жалісним чуттям.
І свою пісню лебедину
Я заспіваю про життя .
Життя змарноване, розбите —
Спартачене, а не прожите.

Чому я жив, та не нажився?
Чому на празнику життя
Я вибраним вином не впився,
Знання правдивого питтям?
Чому в житті, в гостині Бога,
Стояв я лиш коло порога?

Чому під тим гостинним небом,
На тій землі, яка плила
Солодким молоком і медом,
Я не сидів коло стола,
Лише, немов жебрак, збирав
Недоїдки з життєвих страв?

Ось відповідь моя єдина:
На ІЗМИ розміняв я віру,
Науку Божу, а людина
Без віри — тільки тїнь, що міру
Свою вона весь час мїняє,
Бо світла власного не має.

І я був тільки у житті
Чиєюсь тїнню, не собою.
І як та тїнь, що й по воді
Пливе й лишається сухою,
Отак і я сухим лишився,
На світі жив, та не нажився.

І як сліпець той, що путі
Лише напوماцки шукає,
Не бачить сонця у житті,
Отак і я, сліпий, блукаю
Попід чужі плоти й пороги,
Зійшовши з Божої дороги.

І марно темними очима
Душі сліпої хочу вздріти
Духову ватру ту, що блима
За звором, в тїй колибі світу,
В якій по життьовім бігу
Душа шукає нічлігу.

О, як завидую я тим
Сліпцям видющим, богомільним,
Які попід свої плоти
Колись ходили в Україні,
Стократ бо краще бути темним
Сліпцем тілесним, ніж душевним!

- Бо він хоть і не бачить світу,
Та слухом барви відчува,
І відрізняє запах цвіту,
І дотиком душа жива
Незрячого свого тіла
Розпізнає своє довкілля.

А я — більмак, сліпець душевний,
Нічого вже не пізнаю!
Довкола мене морок темний,
Бо віру сонячну свою
Я заміняв за стоси книг,
Що лиш брехня безтямна в них!

І від своєї череди,
Такої ж, як і сам, сліпої,
Відбився я... Куди ж іти
До тих Господніх водопоїв,
Що з них напившись, невидючі,
Незрячі прозрівають душі?

Довкола темрява, як море,
Немов туманний океан.
У п'їтьмі секта секту боре,
Бо вступ до знання ясных брам —
Замурували книг полиці,
Наук отруйливих криниці.

І я з них пив чорнильну гниль,
Гуманістичний згубний опій.
Убрана в ренесансу стиль
Брехня, в запроданій Європі
Ославлена, й мене згубила,
Видющу душу осліпила.

Кому сповім болючий жаль
За втраченим духовим зором?
Кому зречу свою печаль
І висповідую свій сором?
Кому потрібна слів цих повідь,
Сліпця обдуреного сповідь?

* * *

Слова замішу, як ту глину,
Поллю їх жалісним чуттям,
І свою пісню лебедину
Я заспіваю про життя,
В якому я не був хорошим,
Не був достойним гостем **Божим**

Бо не зберіг я чистоти
Чуттів у серці молодому,
Знанням свій ум не просвітив,
Скалічив волю, а по тому...
Попав у вир „революційний“
І в темний пил еміграційний.

• І наче м'яч отой на грищі,
Літаю я по земнім гльобі,
На мене кожний циган свище
І копає ходак і чобіт,
Посполу копають доскочу,
І я лечу, куди не хочу.

Лечу вперед, управо, вліво,
І навскоси, і в „третій вимір“...
Душа ячить безсилим гнівом,
На ній образ синці незримі,
Які я понесу й на той світ,
Як свій найболючіший досвід.

Бо то ж за той буквар-книжчину,
Що нашим дітям, як дощину
Рятунку, кинув я в крутіж,
Мені встромили в серце ніж
І сто шпильок убилі в груди
„Найкультурніші“ наші люди!

Та я їм вдячний за прозріння,
Бо аж в Америці, за морем,
Пізнав я, звідки в Україні
Взялося стільки зла і горя,
І звідки та взялася сила,
Що нас, немов траву, скосила!

* * *

Прозріння пісня лебедина
Доспівана. А що ж тепер?..
Для блудного свого сина
Отець утішно відопер
Старі ворота... і родину
Спросив на радісну гостину.

Чи Він, Отець небесний мій,
Відчинить їх також мені?
Чи в завірюсі світовій
Загину я на чужині,
Згадавши голубі Карпати
І синій дим курної хати?

ПІСНЯ ПРО ВІКОПОМНІ ЗОРІ

На небі нашої душі,
В непередставимому просторі,
Не лиш у темряві, вночі,
Але і вдень сяють зорі,
Ясніші від усіх, що світять
У тривимірнім, зримім світі.

Он там, у вікопомнім глибі,
Кий, Хорив, Щек — князі народні,
А коло них князівна Либідь,
Що край дніпрової безодні
Твердиню першу збудували...
І Києвом її назвали.

А та зоря — це вірний наш
Союзник, скандинавський князь,
Хоробрий Рурик, що дружину
Вікінгів у тяжку годину
Привів на Русь, коли в безоднях
Усобиць потопав народ наш.

А та сіяюча зоря —
Це слава Віщого Олега,
Що царгородського царя
Побив, хоча в його шерехах
Хоробро билися лицарські
Найкращі хоругви хозарські.

А там, де та туманна хмарка,
Дві ясні зірки мерехтять —
Це Ігор князь і володарка
Княгиня Ольга, що прийняли
Постановили віру в Бога,
Що тільки Він — життя й дорога.

А та, що коло них, яскрава,
Горить, як ватра степова,
Це ясна зірка Святослава,
Що вічні залишив слова:
Волю душу погубити,
Ніж Рідну Русь осоромити!

А та сіяюча, мінлива —
Це Володимир, князь Святий,
Що у дніпрових шумних хвилях
Русь войовничу охрестив,
Що від євангельського світла,
Як рожа, виросла й розквітла.

А там, на віковому тлі,
Дві зірки наші золоті —
Це два князі — Борис і Гліб,
Великі лицарі святі,
Що сполучили хрест і меч,
Що слава їх не мала меж.

А та ясна, що з ними рядом, —
Законодавець Ярослав,
Що написав він „Руську Правду“,
Святу Софію збудував...
Сіяє з ясними зірками,
Своїми вченими дочками.

А коло них он там, на Сході,
Непереможний Мономах,
Що сто важких відбув походів,
У тура висів на рогах...
І написав у цілім світі
Найкращі „Поучення дітям“.

А та яскрава, промениста, —
Це Ярослава Осьмомисла,
Зоря велепромінна наша,
Що ціла Русь великокняжа
Ославилась його думками
І найвірнішими полками.

А ті дві — Буйтур Всеволод
Та Ігор, що пішли шукати
В степ воловецький тих пригод,
Що тільки з них могла постати
Найкраща, в цілім світі звісна,
Лицарська староруська пісня.

А ті три зорі — Косарі
На нашій зоряній блакиті,
Неначе в росяній траві,
Аскольд, Мстислав, Роман Великий
Тнуть вражі сили до-зорі...
О, славні наші косарі!

Як любо глянути на вас,
Стародержавна наша славо!
Прийдіть, верніться ще до нас!
Тепер нам уродились трави —
Великі, буйні та густі,
А косарі у нас — пусті!

А ті дві зірки — два брати,
Князь Василько й король Данило,
Що від татарської орди
І від мадярів боронили
Свій край, — невтомно працювали,
Міста й твердині будували.

А та зоря — це ясноокий
Князь Корятович, що покинув
Поділля рідне і, як сокіл
Із соколятами, полинув
За рідні голубі Карпати
Лаборця спадок рятувати.

А та ясна, в тій смузі синій, —
Це меценат, Острозький князь,
Що славному школу на Волині
Він збудував... і дав наказ
Знання із вірою з'єднати,
З мушкетами — шаблі й гармати.

А та зоря — це Сагайдачний,
Козацький гетьман, непохитний
Захисник віри, вождь обачний,
Що виграв він найтяжчі битви,
Бив хана, турків, москалів...
У їх містах, на їх землі.

А коло нього — це Богдан,
Що Україну взяв у руки,
Підняв її, немов таран,
І за свої й народні муки
Хребет переломив неситій
Магнатській Польщі Посполитій.

А та бліда — це той Виговський,
Що царське військо погромив
Під Конотопом... Цар московський
І вся Московщина із ним
У хмарах чорних прапорів
Топили смуток свій і гнів.

А там, немов на морі лебідь,
Пливе зірниця золота,
На українським темнім небі,
Це Дорошенко огляда
Сумну пустиню — Україну...
Котру ж, котру з черги руїну?!

* * *

Незримі вікопомні зорі
В непередставимому просторі,
На небі нашої душі!
Хто перелічить вас усіх,
Коли вас стільки в вічній млі,
Як цвіту на святій землі?!

Сіяйте нам у Ріднім Краю,
І на чужині нам світіть,
З непевного чужого плаю
На власний шлях нас поведіть,
На ту дорогу перемог,
Що нам її призначив Бог.

З М І С Т

Пісня Триєдиному Творцеві	7
Пісня Божественному Учителеві	15
Пісня Святому Духові	23
Пісня Пресвятій Тройці	31
Пісня Пресвятій Богородиці	39
Пісня про бунт у небі	47
Пісня про духовість, душу і тіло	53
Пісня про віру	67
Пісня про надію	73
Пісня про любов	79
Пісня про свобідну волю	85
Пісня про богоподібних людей	93
Пісня прозріння	99
Пісня про вікопомні зорі	105